

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 048373 18 Квлз
Бања Лука, 18.06.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Даворке Делић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног М.К. због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката Р.С. из Д., изјављеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број 84 0 К 048373 17 Кжк од 20. фебруара 2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.06.2018. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 048373 17 К2 од 23.05.2017. године оглашен је кривим М.К. да је у вријеме, на мјесту и на начин ближе описан у изреци те пресуде учинио кривично дјело угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту: КЗ РС), за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 30 (тридесет) дана и одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 1 (једне) године по правоснажности те пресуде не учини ново кривично дјело. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150,00 КМ у року од 30 дана по правоснажности пресуде.

У поступку по жалби браниоца оптуженог на ту пресуду Окружни суд у Добоју је пресудом број 84 0 К 048373 17 Кжк од 20.02.2018. године, донесеном након одржаног претреса пред тим судом, уважавањем жалбе отклонио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС) учињену првостепеном пресудом, те преиначио пресуду Основног суда у Дервенти број 84 0 К 048373 17 К 2 од 23.05.2017. године, на начин што је на основу утврђеног чињеничног описа радње извршења кривичног дјела у изреци те пресуде закључио да је оптужени описаним радњама критичног догађаја угрозио сигурност неког лица озбиљном пријетњом да ће га лишити живота, док је у погледу правне

квалификације дјела и изречене кривичне санкције пресуда остала у неизмјењеном облику. Оптужени је овом пресудом обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 300.00 КМ.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, адвокат Р.С. из Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке ј) и к) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС) и повреде Кривичног закона, с приједлогом да се Захтјев уважи, преиначи побијана пресуда, оптужени ослободи одговорности да је починио кривично дјело које му се оптужницом ставља на терет и укине мјера безбједности те нареди враћање одузетих предмета, или да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак по жалби.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Бранко Митровић је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Ограничењима из става 3. исте законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, као основ побијања правоснажне пресуде Захтјевом експлицитно означени повреда Кривичног закона, те битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП РС, која се огледа у повреди принципа забране *reformatio in reus*, и тачке к) исте законске одредбе, у облику неразумљивости и противрјечности изреке пресуде њеним разлозима у образложењу. Наведене повреде одредаба кривичног поступка не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, па ће слиједом тога овај суд побијану пресуду испитати само у оном дијелу који се односи на приговор Захтјева заснован на тврдњи о повреди Кривичног закона, а која повреда је истицана и у жалби на првостепену пресуду.

Захтјевом није прецизиран одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС, међутим из разлога у његовом образложењу произлази да Захтјев указује на повреду из тачке а) цитиране законске одредбе.

Аргументима Захтјева наведеним у прилог тврдње о учињеним облицима повреде Кривичног закона није доведена у сумњу правилност побијане пресуде у овом сегменту.

Наиме, повреда Кривичног закона из тачке а) члана 312. став 1. ЗКП РС, која се манифестује у томе да дјело за које се оптужени гони није кривично дјело, према аргументима у образложењу Захтјева заснива се на тврдњи да у радњама оптуженог нису испуњена обиљежја бића кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет (нити су те радње доказане). При томе се Захтјевом прецизира да је побијаном пресудом оптужени оглашен кривим да је оштећеном упутио пријетњу „појест ће те мрак“ што је код оштећеног изазвало осјећај страха и угрожености, те апострофира да обиљежје овог кривичног дјела представља угрожавање сигурности неког лица озбиљном пријетњом, а да ни један доказ не упућује на закључак да је оптужени оштећеном или њему блиском лицу упутио озбиљну пријетњу какву прописује цитирана законска одредба као битан елемент бића наведеног кривичног дјела.

Дакле, Захтјевом се првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде кроз приговор заснован на тврдњи да није доказано да је осуђени критичног догађаја упутио оштећеном цитирану пријетњу, а потом и правилност закључка те пресуде да наведена пријетња (под претпоставком да је правилно утврђена) има карактер озбиљне пријетње, која је прописана као битан елемент овог кривичног дјела.

Међутим, како у смислу одредби из члана 350. ЗКП РС, овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде, то се показује као ирелевантан приговор Захтјева којим се повреда Кривичног закона успоставља на тврдњи о погрешно утврђеној чињеници од одлучног значаја за постојање кривичног дјела на које се односи осуда по побијаној правоснажној пресуди, па као такав неће бити разматран приликом испитивања побијане пресуде по овом правном лијеку.

Приговор Захтјева којим тврди да пријетња коју је осуђени критичног догађаја упутио оштећеном, нема карактер озбиљне пријетње, нема основа. кривично дјело угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС.

Предметним кривичним дјелом штите се душевни мир човјека и његов осјећај сигурности. Према диспозицији овог кривичног дјела као радња извршења појављује озбиљна пријетња упућена неком лицу (усмјерена на лишење живота, тешко тјелесно повријеђивање, лишење слободe или отмицу тог лица или њему блиског лица, као и на наношење зла подметањем пожара, експлозијом или неком другом општеопасном радњом или средством). Карактер озбиљне пријетње у смислу ове инкриминације има свака пријетња која је подобна да код лица коме се пријети изазове осјећај несигурности и страха да је њему или њему блиском лицу угрожен живот, или тјелесни интегритет, или слобода, или да ће им бити нанесено зло неком општеопасном радњом или средством. Пријетња коју је осуђени критичног догађаја упутио оштећеном у околностима које карактеришу поремећај међусобних односа и вербални конфликти, а која пријетња се огледа у синтагми “појешће те мрак“ (која несумњиво има значење пријетње убиством) и по оцјени овог суда има карактер озбиљне пријетње која је угрозила сигурност оштећеног у облику страха за његов живот. Осјећај угрожене сигурности код оштећеног изазван упућеном му пријетњом се, како то правилно закључује и побијана пресуда, манифестује у чињеници да је оштећени већ наредног дана послуже критичног догађаја поднио кривичну пријаву против осуђеног.

Ради наведеног овај суд налази да је побијаном пресудом правилно примјењен Кривични закон када су описане радње осуђеног којима је угрозио сигурност оштећеног озбиљном пријетњом да ће га лишити живота , правно квалификоване као кривично дјело угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС, па за супротну тврдњу Захтјева нема мјеста.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен, као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић